

havde villet bære; og naar hans to Smaapiger kom der i Besøg, sendte hun gerne Barnepigen hjem og tilbragte halve Dage alene med dem ude i Haven.

Nu fulgtes de ned til Stranden, hvor de en Tid gik samtalende frem og tilbage i Alleen langs med Bolværket. Som saa ofte, naar de var alene, faldt deres Tale paa Politik. Det var dennegang Stormagternes Kolonierhvervelser og de dermed forbundne Krigsudrustninger, de kom ind paa; og Eybert udtalte Haabet om, at man herhjemme vedblivende vilde være saa forstandig at afholde sig fra al Slags Eventyrpolitik. Han tilhørte som Statsmand den nøgterne Skole; det var hans Ærgerrighed at repræsentere Ædrueligheden i dansk Politik, og trods sin sociale Stilling og sin Verdensmandsdannelse følte han sig naturlig knyttet til det brede, frisindede Landbodemokrati, der altid havde været Udtryk for Besindigheden i Nationen. I sine Samtaler med Jakobe gav han dog gerne sine Ord et noget dristigere, mere revolutionært Sving for at dække over Ulighederne i deres Karakterer. *Hun* havde paa alle Omraader en Forkærlighed for de yderliggaaende Standpunkter. Derfor fandt hun det ogsaa meget uklogt, om Landet paa Forhaand opgav al Kappestrid med Handelens og Industriens Stormagter og ikke i Tide søgte at sikre sig Handelspladser og Afsætningsmarkeder i de fjerne Fremtidslande. Som hun plejede at sige: Et saa lilleputagtigt Land som det danske var i sig selv en Urimelighed, et saa lille og saa fattigt Land var i Længden en Umulighed. Hun vilde have, at der skulde rejses en Bevægelse herhjemme for at faa Folk til at forstaa, at kun ved Rigdom, ja ved Overflod befæstede en lille Stat sin Tilværelse og skabte sig Respekt hos de store.

Det var imidlertid begyndt at smaaregne. Ved Solnedgang blev Himlen ganske overtrukken, og de maatte søge under Tag. Inde i Havesalen var der bleven tændt et Par Lamper, og paa Fru Salomons Opfordring satte Eybert sig til Klaveret og spillede et Par *Lieder ohne Worte*, hendes Yndlingsmusik. Blandt mange andre fortræffelige Egenskaber besad Eybert ogsaa den at være musikalsk. Han spillede godt og navnlig korrekt og dertil med megen Følelse. Særlig denne Aften lagde han en saadan Ømhed i Foredraget, at Hensigten ikke let kunde misforstaaes.

Imidlertid stod Jakobe henne i den aabne Havedør med Skuldren støttet til Karmen og saae ud paa Regnen, der nu